

Излика рѣчи.

По цвѣтіа роса-та
Бисерна льци,
Рѣтрецѣ по гора-та
Тихичко шѣмти.

Върховце пребеждатѣ
Крѣхки-тѣ елѣи,
Мѣсаца заравискатѣ
Нѣжны-тѣ трави.

Тиха ноць прекрасна
Ох хладнѣ вѣтринѣ!
Колко си пріятнѣ
Ох блѣднѣ свѣтлинѣ!

Ты поврѣхность земнѣ
Либаво срекришѣ,
Орѣца подгорчени
Гладостно тѣшишѣ.

З В Ъ З Д А.

Звѣзда что свѣтишѣ въ часѣ ужаснѣ
Когато спѣща са ноць-та,
О колко е свѣтъ твѣй прекраснѣ
По средѣ ноцнѣ-тѣ тьмнѣтѣ!
Изѣ облацы-тѣ ты подемашѣ
Блистателнѣ-тѣ си глабѣ,
Вървишѣ, величественѣ срещвашѣ
Высочинѣ-тѣ хълмовѣ;
Отѣ истокѣ ты сега катѣ идишѣ
Отѣ кѣмѣ дѣлакоки доловѣ,
Речи ми, о звѣздо. что видишѣ?... —
Мѣчатѣ вихрѣшки вѣтоверѣ,